

han var forstødt og forbandet ikke alene af Mennesker men ogsaa af sin Gud.

I et Par Uger ventede man i Favsing paa Kundgørelsen af hans endelige Afskedigelse, og det forlød, at han vilde komme til at tømme den bitre Kalk til Bunden, idet ogsaa Retten til at bære Kjole og Krave vilde blive ham fradømt.

Men forinden dette skete, tog Mads Vestrup selv Afsked med sin Menighed, og det paa en Maade, der skulde spørges vidt og hos mange vakte Tvivl om hans Tilregnelighed. Efter at han i al denne Tid ikke havde vist sig for nogen, sammenkaldte han en Dag ved Budsending og Klokkeringning til et Møde i Kirken, som han lod aabne trods Degnens Protester; og da Folk var samlede, traadte han frem i Kordøren i sit Ornat.

Aftensolen faldt ind paa hans Skikkelse, og man saa, at han var sært forandret. Han var slet ikke den sønderknuste Mand, man havde ventet at se. Hans Ansigt var forgrædt. Men Øjnene lyste.

Hans dybe Sjælenød var endt med en ny aandelig Opvækkelse. Han, som havde været saa frygtsom i sit Gudsforhold, som altid helst havde nærmet sig Himlens Trone ad Omveje, var gaaet ud af sin ensomme Kamp med en Tryghed i Sjælen, en Fortrøstning til den evige Barmhjertighed, som han ikke havde kendt, siden han som Barn sad paa Knæ ved Vinduet i sin Mors lave Stue og lyttede til Vindens Brusen i Poplerne udenfor med en vidunderlig Følelse af at ligge tæt ind til Guds Hjerter.